

IJS
ALS
VUUR

SARA RAASCH

Vertaling Louise Willenborg

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

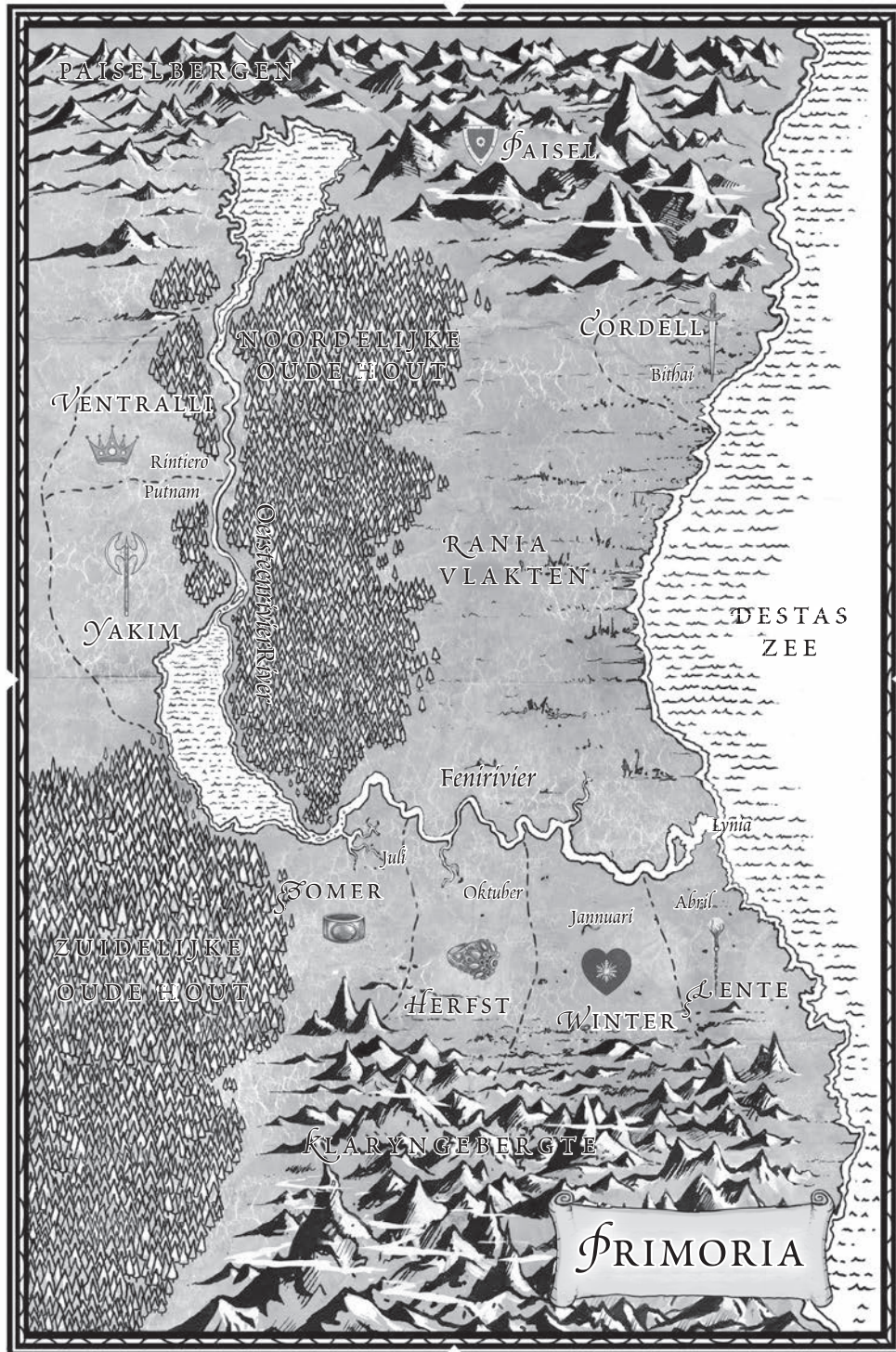
© 2015 Sara Raasch
Oorspronkelijke titel: *Ice Like Fire*
Vertaling: Louise Willenborg
Omslagontwerp: Erin Fitzsimmons
Omslagbeeld: Jeff Huang
Bewerking: Katya Kholyapina
Kaart: Jordan Saia
Foto auteur: Michelle D. Argyle
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2500 1
NUR 285
Eerste druk juni 2017

Originele uitgave verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Meira

Vijf vijanden.

Vijf gebutste helmen hangen schuin boven vijf minstens even erg gebutste borstplaten; met daarop vijf zwarte zonnen. De zilveren ondergrond vertoont diepe krassen, maar de zonnen zijn nog duidelijk herkenbaar. Het zijn meer soldaten dan ik ooit in mijn eentje aankan. Ik sta midden in hun kring, met mijn laarzen in de sneeuw geplant. Dan trek ik toch dapper een wenkbrauw op naar de soldaat die het dichtst bij me staat. De aan een gevecht voorafgaande kalmte daalt op me neer.

Mijn chakram rust al in mijn hand, maar ik wil hem nog niet gooien. Nog even wil ik genieten van het gladde handvat tegen mijn handpalm. Dendera dacht dat ze me te slim af was en hem goed had verstopt – maar niet heus. Het was wel erg doorzichtig om hem aan de Cordellaanse soldaten te geven. Waar zou ik anders een wapen vandaan halen dan uit de wapentent?

‘Doe het!’ gilt ergens achter me een hoog stemmetje.

‘Sst, straks hoort ze je.’

Er volgt een stortvloed aan sissende vermaningen om stil te zijn. Met een ruk draai ik mijn hoofd naar een rij rotsblokken buiten de kring van mijn nepvijanden. Achter het grootste rotsblok duiken snel kleine koppies weg.

‘Ze heeft ons gezien!’

‘Je staat op mijn voet!’

‘Wees stil!’

Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Als ik de dichtstbijzijnde soldaat opnieuw aankijk, zakt het bergje sneeuw onder de gedeukte helm boven zijn borstplaat iets naar beneden. De sneeuw wordt omhoog geduwd door dezelfde ijzige windvlaag die tegen mijn rok slaat. De illusie is bijna aan flarden.

Ik ben niet in gevechtstenu – ik draag een lange mouwloze jurk van ivorkleurige plisséstof. Mijn zorgvuldig gevlochten haar is opgestoken. Mijn ‘vijanden’ zijn hopen sneeuw die ik haastig bijeen heb geschopt en in de afgedankte, mijn koninkrijk bevuilende wapenuitrustingen van Lentesoldaten heb gestoken. Mijn publiek is geen leger, maar een groepje nieuwsgierige Winteriaanse kinderen die me de stad uit zijn gevolgd. De chakram is wel echt, en de manier waarop mijn lichaam op hem reageert maakt het bijna geloofwaardig.

Ik ben een soldaat. Angra’s mannen hebben me omsingeld. En ik zal ze een voor een doden.

Mijn knieën buigen, heupen kantelen, schouders draaien en spieren spannen aan. Adem in, adem uit, draai om je as en laat hem vrij. De bewegingen vloeien voort uit mijn geheugen. De bewegingen hebben zich net zo in mijn lichaam vastgezet als wanneer je loopt. En toch is het al drie maanden geleden dat ik voor het laatst mijn chakram heb geworpen.

Als de werpschijf uit mijn handpalm vliegt, zoekt hij fluitend door de koude lucht. Hij draait zich in de dichtstbijzijnde vijand voor hij tegen een rotsblok afketst. Dan dringt hij zich in de volgende soldaat, waarna hij terug naar mij wervelt.

Elke strakgespannen spier ontspant zich en ik adem diep uit. Sneeuw in de hemel, wat voelt dát goed.

Ik laat de chakram opnieuw vrij, en nog een keer, tot ook alle andere soldaten het loodje hebben gelegd. Achter me worden opgetogen kre-

ten geslaakt. Schrille stemmetjes lachen als sneeuwvlokken zich vastzetten op de uit elkaar gespatte lichamen van mijn slachtoffers. Ik hou de positie van mijn laatste worp vast, met mijn heupen naar voren en de chakram stevig in mijn hand geklemd, maar de illusie is nu volledig doorbroken – en dat is maar goed ook.

Er verschijnt een grijns op mijn gezicht. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst iemand in Winter heb horen lachen. De afgelopen drie maanden zouden vervuld moeten zijn geweest van dergelijke vrolijkheid, maar de enige geluiden die ik heb gehoord waren het gedreun van de wederopbouw, onhoorbaar gelispelde plannen voor het inzaaien van gewassen en voor de mijnen, en zacht geapplaudisseer bij publieke bijeenkomsten.

‘Mag ik hem gooien?’ roept een van de meisjes. Aangemoedigd door haar smeekbede wil de rest van de groep het ook.

‘Begin eerst maar eens met iets minder scherps.’ Glimlachend buig ik voorover, en ik maak van een hoopje sneeuw een zachte bal die ik uit mijn vingers laat glijden. ‘En iets minder dodelijks.’

Het meisje dat als eerste vroeg of ze mijn chakram mocht gooien, heeft het eerder door dan de anderen. Ze laat zich op haar knieën vallen, maakt een sneeuwbal en gooit hem tegen een jongen achter haar aan.

‘Raak!’ gilt ze. Ze gaat er als een haas vandoor en rent over het veld, op zoek naar een veilige schuilplaats.

De rest van de groep begint als gekken projectielen van de sneeuw te kneden. Ze bekogelen elkaar ermee terwijl ze over de velden heen en weer rennen.

‘Je bent dood! Ik heb je geraakt!’ schreeuwt een klein jochie.

Mijn glimlach verdwijnt.

We hoeven niet meer te vechten. Ze zullen nooit meer iemand hoeven te bekogelen met iets anders dan sneeuwballen, zeg ik tegen mezelf.

‘Is dat niet een beetje... morbide?’

Ik draai me met een ruk om en klem mijn vingers om de chakram.

Maar nog voor ik de werpschijf kan opheffen, zie ik wie er het veld op komt lopen. De open plek die de overgang vormt tussen de Klarynbergen aan de ene kant en golvende sneeuwvlakten aan de andere kant.

Theron kijkt me met zijn hoofd schuin aan. Er vallen een paar plukken haar achter zijn oren vandaan, die een lichtbruin gordijn rond zijn gezicht vormen. Hij kijkt me met een vragende blik aan, maar de lijntjes rond zijn ogen getuigen van bezorgdheid.

‘Morbide?’ Ik pers er een half glimlachje uit. ‘Of bevrijdend?’

‘Bevrijdende dingen zijn meestal morbide,’ corrigeert hij me. ‘Helen door melancholie.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Als jij in het onthoofden van sneeuwmannen iets poëtisch kunt zien, mij best.’

Hij lacht en de lucht wordt nog wat kouder. Er trekt een aangename rilling door me heen, waardoor mijn hart begint te tintelen. Zijn donkere uiterlijk steekt af tegen de permanent ivoorkleurige Winteriaanse achtergrond – zijn gespierde lichaam is gehuld in een Cordellaans goud-met-jachtgroen uniform. Met het oog op de Winteriaanse kou is de stof dikker dan anders. Zijn Cordellaanse bloed biedt hem geen bescherming tegen het klimaat van mijn koninkrijk.

Theron knikt in de richting van waar hij vandaan kwam, en waar de stad Gaos ligt. Als de Klarynbergen een zee waren geweest, dan zou Gaos de grootste haven in Winter zijn – de grootste stad die toegang heeft tot de meeste mijnen.

Helaas heb ik de afgelopen drie maanden al veel te vaak in deze plaats vertoefd.

‘We zijn er klaar voor om de Tadil-mijn te openen,’ zegt hij. Er trekt een huivering door hem heen. Het zou van de kou kunnen komen, maar misschien ook wel door de spanning.

‘We hebben gisteren pas één mijn geopend. En vorige week nog twee,’ som ik op. Ik erger me aan de trilling in mijn stem. Theron verdient het niet dat ik mijn boosheid op hem afreageer.

Zijn kaak verstrakt. ‘Dat weet ik.’

‘Je vader komt toch aan het eind van de week naar Januari voor de ceremonie?’

Hij hoort de ondertoon in mijn vraag. ‘Er zal ook een koninklijke delegatie uit Herfst komen. Het lijkt me beter dat je mijn vader niet met hun aanwezigheid confronteert.’

‘De machtsverhouding tussen Cordell en Herfst is net zo scheef als die tussen Cordell en Winter. Hun koning zal Noam er waarschijnlijk net zo graag uit willen schoppen als ik.’

Theron krimpt ineen. Te laat realiseer ik me dat mijn woorden wel erg harteloos zijn. Noam is altijd nog Therons vader, en zijn koning. Ook al voel ik elke keer als Noam een nieuw bevel uitdeelt een klem om mijn borst, we hebben Cordell nodig. Zonder Noams hulp zouden we geen leger hebben. De uitgemergelde Winterianen beginnen net weer een beetje vlees op hun botten te krijgen en ze zijn pas sinds kort in staat om zich te trainen. Zonder Cordell zouden we bovendien geen enkele aanvoer van goederen hebben, aangezien Winter niet kan terugvallen op enige handelstraditie. En de gewassen die we in ons altijd bevroren koninkrijk dankzij mijn magie wél kunnen verbouwen, zijn pas onlangs ingezaaid. Het duurt nog maanden voor er iets kan worden geoogst, zelfs met de extra boost van Winters geleider.

Dus heb ik geen andere keuze dan Noams eisen in te willigen. We staan zo diep bij hem in de schuld dat ik soms niet kan geloven dat ik niet ook de Cordellaanse kleuren draag.

‘Goed dan.’ Ik ga overstag. ‘Ik zal deze mijn openen. Ik zal de schuld aan Noam en Herfst voor hun aandeel in de redding van Winter aflossen, maar zodra de ceremonie achter de rug is—’

Wat ga ik na de ceremonie doen? Want meer is het niet. Een ceremonie – een toneelstukje om Herfst en Cordell te bedanken voor hun hulp bij het bevrijden van mijn koninkrijk van Lente. We betalen hen terug met de opbrengsten van de mijnen, maar dat is nog niet eens een fractie van wat we bezitten. Na de ceremonie blijft de situatie precies hetzelfde: Winter is volledig afhankelijk van Cordells goedheid.

Daarom heb ik Dendera de afgelopen drie maanden uit alle macht geprobeerd te overtuigen dat koninginnen best wapens kunnen dragen. Daarom ben ik op zoek gegaan naar mijn chakram om mezelf dat korte moment te gunnen, waarin alles weer even normaal is – want hoewel Winter nu weer van ons is, voelt het nog precies hetzelfde als toen we onder het juk van Lente moesten doorgaan. Ook nu zijn we afhankelijk van de goedheid van een ander koninkrijk. Alhoewel de dreiging minder acuut is, is dat de enige reden dat ik Noam nog steeds tolereer. Mijn mensen ervaren de aanwezigheid van Cordellanen niet als verstikkend – ze voelen zich geholpen.

Theron strekt zijn armen naar me uit, maar ik heb nog steeds mijn chakram vast, dus pakt hij alleen mijn vrije hand vast en trekt me uit mijn overpeinzing. Hij is niet alleen maar een afgevaardigde van Cordell; hij is niet alleen maar zijn vaders zoon. Hij is ook een jongen die me vol verlangen aankijkt, met dezelfde blik die hij me bood in de donkere gangen van Angra's paleis voordat hij me kuste – een blik die hij me de afgelopen drie maanden tientallen keren heeft toegeworpen.

Mijn adem stukt, maar hij kust me nu niet. Ik weet ook niet zeker of ik dat wel wil – en als ik het wil of het dan is omdat ik troost of afleiding zoek, of omdat ik hém wil.

‘Het spijt me,’ zegt hij zacht. ‘Maar we moeten het blijven proberen – en het werk is goed voor Winter. Wat er ook gebeurt, jouw koninkrijk zal eveneens van de opbrengsten profiteren. Ik vind het vreselijk dat hij gelijk heeft, maar we moeten –’

‘Noam heeft Winter niet nodig,’ onderbreek ik hem. ‘Hij wil Winter bezitten – hij wil de ingang van de kloof van magie vinden. Waarom zeg je dat hij gelijk heeft?’ Ik aarzel. ‘Ben je het met hem eens?’

Theron schuift dichterbij, een wolkje van zijn geurige lavendelzeep drijft van zijn lichaam. Hij beweegt zijn hand naar mijn armen en de mouwen van zijn jasje worden omhooggetrokken. Zijn polsen en de kartelige roze littekens zijn nu onbedekt. Ik krijg een wrange smaak van schuldgevoel in mijn mond.

Hij heeft die littekens opgelopen toen hij me probeerde te redden.

Theron volgt mijn blik naar zijn ontblote polsen. Hij haalt snel zijn armen van me af en trekt de mouwen omlaag.

Ik slik. Ik zou iets moeten zeggen over zijn littekens en dat hij ze niet hoeft te verbergen. Maar hij begint altijd snel over iets anders voor ik –

‘Ik denk niet dat hij volledig gelijk heeft,’ stamelt Theron in een poging het gesprek weer voort te zetten, maar ik zie dat hij een hand op zijn mouw houdt en de stof tegen zijn pols drukt. ‘Hij pakt het beslist niet goed aan, maar Winter heeft hulp nodig en Cordell kan die geven. En als we de kloof van magie vinden, zal het leven voor ons allemáál beter worden.’

Hij blijft me aankijken. Zonder woorden vraagt hij me om door te gaan zoals we tot nu hebben gedaan.

Ik geef toe. Voor nu dan. ‘En wat zal Noam doen als we hem voor zijn hulp hebben terugbetaald?’

Maar op het moment dat ik de vraag stel, weet ik het antwoord al. In mijn lichaam slaan vlammen van verlangen uit en ik schuif dichterbij hem toe.

Theron brengt zijn hoofd omlaag. ‘Ik wil dat mijn vader onze verloving opnieuw doorvoert.’ Zijn woorden klinken net zo zacht als de sneeuwvlokken die om ons heen dwarrelen. ‘Als onze koninkrijken een verbinding aangaan, zal het ene het andere niet langer domineren. Ze zijn elkaar dan net zoveel verplicht – we zouden saamhorig zijn, en machtig.’ Hij zwijgt even en ademt een condenswolkje uit. ‘Beschermd.’

IJzige tintelingen schieten door mijn lichaam. Ze strijden met de delen in mij die weten dat Theron en ik niet voorbestemd zijn voor een huwelijk. Noam heeft onze verloving verbroken omdat hij de schuld van Winter aan Cordell voldoende acht voor een band tussen onze twee koninkrijken – en misschien wil hij de verloving ook niet omdat hij zich door Meneer bedrogen voelt. Die heeft een huwelijk bekostigd tussen zijn zoon, de erfgenaam van een Ritmekoninkrijk, en een

meisje dat een Winteriaans onderpand zou zijn en niet de erfgename van de voormalige koningin.

Noam wil onze mijnen bezitten; hij wil de ingang vinden naar de verloren kloof van magie. Omdat wij afhankelijk van hem zijn, weet hij dat hij de mijnen uiteindelijk zal krijgen. Met zijn macht kan hij Winter behandelen als het minderwaardige, verwoeste koninkrijk dat we nu zijn – niet als een politieke gelijke. En eerlijk gezegd ben ik ook een beetje opgelucht dat ik me geen zorgen hoeft te maken dat ik nu getrouwd zou zijn.

Maar Theron heeft me heel duidelijk gemaakt, en heel vaak, dat hij niet blij is met Noams beslissing.

Hij draait zich naar me toe en kijkt me ernstig aan, alsof hij er hetzelfde over denkt als ik. ‘Ik zal altijd voor je vechten. Ik zal er altijd voor zorgen dat je veilig bent,’ voegt hij eraan toe.

De ernst waarmee hij het zegt is een belofte en een verklaring en een smeekbede ineen. Er trekt een huivering door zijn armen naar zijn polsen. Hij heeft net zo goed last van angsten die hij niet hardop durft uit te spreken.

Beschermen. Zorgen dat je veilig bent.

Hij is ook bang voor ons verleden. Hij is bang dat wat er is gebeurd opnieuw zal gebeuren, dat de nachtmerries blijven terugkomen.

‘Jij hoeft er niet voor te zorgen dat ik veilig ben,’ fluister ik.

‘Maar dat kan ik. Dat zál ik doen.’ Therons toon is zo scherp dat ik hem over mijn gezicht voel snijden.

Maar ik wil hem niet nodig hebben – zijn vader of Cordell evenmin. Ik wil niet dat mijn koninkrijk wie dan ook nodig heeft. De meeste dagen wil ik niet eens dat de inwoners mij nodig hebben.

Ik raak mijn medaillon aan, de helft van het nu waardeloze sieraad dat voor ieder ander symbool staat voor de magie van Winter. Zij geloven dat zodra de twee helften weer samen zijn, het medaillon zijn status terugkrijgt en weer een van de acht magische bronnen in deze wereld zal zijn – een van de koninklijke geleiders. Zij denken dat alle magie die ik hiervoor heb gebruikt een toevalstreffer was; de genezing van Me-

neer en de jongen in het werkkamp in Abril; de kracht die ik de gevangen Winterianen heb gegeven. Dat het wonderen zijn geweest omdat elke andere koninklijke geleider een voorwerp is. Een dolk, een ring, een schild. Voor dit alles gebeurde, is het nooit bij wie dan ook of bij mij opgekomen dat magie zijn weg naar een persóón zou kunnen vinden.

Ze hebben er geen idee van waar de werkelijke magie zich bevindt. En eerlijk gezegd maak ik me om Cordell nog het minst zorgen – omdat er iets anders in me zit dat veel gevaarlijker zou kunnen zijn.

Ik druk mijn vrije hand tegen Therons borst, en ik voel zijn hartslag onder mijn vingers hameren. Ik gun ons dit moment samen in de neerdwarrelende sneeuw. Wie we nu dan ook mogen zijn, we kunnen even alle politiek, titels en ons verleden van ons af zetten. Deze momenten sterken ons om niet onder de last van ons leven te bezwijken.

Ik nestel me tegen hem aan voor ik mijn hoofd naar hem ophef. Mijn lippen drukken zich op zijn mond. Kreunend slaat hij zijn armen om mijn rug. Met onze lichamen tegen elkaar gedrukt, beantwoordt hij mijn kus met een passie die me van mijn stuk brengt.

Therons hand glijdt langs mijn slaap, naar mijn oor en over mijn kaak. Zijn vingers strijken de uit hun spelden ontsnapte plukjes haar naar achteren. Ik hou mijn hoofd schuin en laat hem rusten in zijn handpalm. Mijn eigen vingers omsluiten zijn pols.

Zijn littekens voelen bobbelig en ruw aan. Mijn hart – dat al tegen mijn ribben bonkt – slaat nu volledig op hol door de manier waarop zijn lippen de mijne hartstochtelijk, maar toch teder beroeren, en door de explosie van verlangen in mijn ingewanden als hij opnieuw kreunt.

Ik maak me van hem los. Onze uitgeademde lucht verandert in ijswolkjes. “Theron, wat hebben ze je in Abril aangedaan?”

De woorden schuren in mijn keel, maar ze komen er eindelijk uit en zweven tussen de sneeuwvlokken door.

Hij aarzelt een seconde, alsof hij me niet heeft gehoord. Dan deinst hij terug. Zijn gezicht wordt overspoeld door afschuw die overgaat in verwarring. ‘Jij was er zelf bij –’

‘Nee, ik bedoel... daarvoor.’ Ik adem een paar keer diep in en uit. ‘Je was al in Abril voor ik dat wist. En... je kunt het me vertellen. Als je daar ooit behoefte aan hebt. Begrijp me, ik weet hoe moeilijk het is, maar ik –’ Ik slaak een vertwijfelde kreun en laat mijn hoofd tussen ons in hangen. ‘Ik ben hier niet goed in.’

Ondanks alle ellende grinnikt Theron. ‘Goed in wat?’

Ik kijk naar hem op en glimlach, maar dan realiseer ik me dat hij totaal niet ingaat op wat ik heb gezegd. ‘Goed in... ons.’

Zijn gezicht breekt open in een glimlach, maar ik zie alleen maar wat hij daarachter verbergt. ‘Je bent beter in ons dan je denkt,’ fluistert hij, en hij trekt zijn hand los. Zijn vingers strelen mijn gezicht en hals voor hij ze om mijn schouder sluit.

Ik bied hem een scheef glimlachje en schud mijn hoofd. ‘De mijnwerkers. Ik moet naar ze toe.’

Theron knikt. ‘Ja,’ bevestigt hij. Hoop licht opeens zijn gezicht op. ‘Misschien is dit wel de mijn die we zoeken.’

Niet erg waarschijnlijk, zeg ik bijna. We hebben meer dan de helft van de mijnen in Winter al ontgonnen. En geen van hen leverde iets anders op dan de gebruikelijke grondstoffen. Het feit dat Noam gelooft dat we de plek waar de koninklijke geleiders uit voortkomen zullen vinden, is om razend van te worden. De ingang naar de kloof van magie onder de Seizoenskoninkrijken is al eeuwen geleden verloren gegaan. En nu het een Ritmekoninkrijk is dat ernaar zoekt, verwacht hij dat hij de ingang weer kan opgraven?

De mijnen zijn Winters eigendommen, en hij dwingt mijn mensen om het beetje kracht dat ze inmiddels terug hebben aan te wenden om ze te delven. Ze hebben zestien jaar in Angra’s werkkampen doorgebracht; ze zouden tot zichzelf moeten komen en niet hun krachten mogen verspillen aan een man die al veel te veel bezit.

Mijn woede laait weer op en ik draai me om. De karkassen van mijn nepvijanden laat ik aan hun lot over.

Theron loopt zwijgend naast me. Als we tussen een paar rotsblokken

doorlopen, doemt Gaos voor ons op, alsof de Klarynbergen de stad tot mijn terugkeer verborgen hebben gehouden. De stad lijkt veel op Januari toen we er voor het eerst aankwamen, maar sindsdien zijn verschillende delen in ieder geval provisorisch opgebouwd. Er waren maar weinig mensen bereid om weer in Gaos te wonen. Daarom hebben we vooralsnog alleen het gebied vlak bij de mijnen hersteld en ligt het grootste deel van de stad nog in puin. Aan weerszijden van de straat staan vervallen huisjes die jarenlang onbewoond zijn geweest; de steegjes liggen vol puin dat in de gauwigheid op een grote hoop is gegooid. Alles wordt bedekt door een laag ivoorkleurige sneeuw, waardoor de ravage enigszins aan het oog wordt onttrokken.

Ik aarzel als Gaos in zicht komt. Niet langer dan een inademing, maar lang genoeg voor Theron om zijn arm om mijn middel te slaan en me tegen zich aan te drukken.

‘Nog even en dan zal alles beter zijn,’ verzekert hij me.

Ik staar naar hem op en klem nog altijd wanhopig mijn chakram vast. Zijn hand ligt op mijn heup en straalt warmte uit in Winters eeuwigdurende kou.

‘Dank je.’

Theron glimlacht, maar voor hij kan antwoorden, wordt hem de mond gesnoerd door een andere stem.

‘Majesteit!’

Op Nessa’s schreeuw volgt het geknerp van sneeuw onder haar voeten, dat onmiddellijk weer wordt gevolgd door ontzet gebrul van haar broers. Tegen de tijd dat ik me naar haar heb omgedraaid, is ze al halverwege de eeuwige sneeuwvlakte tussen Gaos en mij. Haar jurk wappert om haar benen heen.

Struikelend komt ze tot stilstand. Ze hijgt tussen het glimlachen door. De maanden van vrijheid beginnen eindelijk hun vruchten af te werpen. Haar armen en gezicht hebben een gezonde molligheid ontwikkeld en op haar wangen ligt een lichte blos.

‘We hebben overal naar je gezocht! Ben je zover?’

Mijn gezicht vertrekt in iets tussen een huivering en een grijns. ‘Hoe woest is Dendera?’

Nessa haalt haar schouders op. ‘Ze kalmeert wel weer zodra de mijn open is.’ Ze maakt een ongemakkelijke buiging voor Theron en pakt mijn hand. ‘Mag ik haar even stelen, prins Theron?’

Hij streelt met zijn duim zachtjes over mijn heupbeen, waardoor er een rilling over mijn huid trekt. ‘Natuurlijk –’

Maar Nessa sleurt me al door de sneeuw.

Conall en Garrigan treffen ons aan het begin van de eerste straat van de stad. Conalls gezicht is rood aangelopen van woede en Garrigan bekijkt me met een geamuseerde grijns.

‘Je had ons met je mee moeten nemen,’ wrijft Conall me in. Hij realiseert zich dat hij me een verwijt maakt en schraapt zijn keel. ‘Majesteit.’

‘Ze kan heel goed voor zichzelf zorgen,’ verdedigt Garrigan me. Maar als Conall hem furieus aankijkt, probeert hij zijn grijns te verbergen achter een nogal agressieve hoestbui.

‘Daar gaat het niet om,’ snauwt Conall tegen me. ‘Henn heeft ons niet voor niets getraind.’

Ik kan me nog net inhouden om Garrigans woorden te herhalen, en ik til bijna mijn chakram op om ze kracht bij te zetten. Maar als ik de verstrakte lijnen rond Conalls ogen zie, stop ik mijn chakram weer achter mijn rug weg.

‘Het spijt me dat ik je ongerust heb gemaakt,’ zeg ik. ‘Het was niet mijn bedoeling dat –’

‘Waar was je?’

Een schrille kreet blijft steken in mijn keel als Dendera de weg op komt stormen.

‘Ik laat je één minuut alleen en je gaat ervandoor als –’ Slippend komt ze tot stilstand. Ik probeer mijn chakram nog verder achter mijn rug te verstoppen, maar het is te laat.

De blik die ze me toewerpt is niet zo furieus als ik van haar gewend ben.

Ze kijkt me vermoeid aan. Lusteloos, en als ze de ruimte tussen ons overbrugt, ziet ze er veel ouder uit dan de veertig jaar en een beetje.

‘Meira,’ zegt ze bestraffend.

Ik heb haar, of Nessa of iemand anders dan Theron, me niet meer zo horen noemen al... maanden niet. Het is altijd ‘majesteit’ of ‘vrouw’. Mijn eigen naam weer horen is als een ijzige windvlaag in een bedompte kamer, en ik zuig hem op.

‘Ik heb het je nog zo gezegd,’ zegt Dendera, terwijl ze de chakram uit mijn hand pakt en hem aan Garrigan geeft. ‘Je hebt hem niet meer nodig. Je bent een koningin. Je beschermt ons op andere manieren.’

‘Dat weet ik.’ Ik klem mijn kaken op elkaar en verhef mijn stem niet. ‘Maar waarom kan ik niet beiden zijn?’

Dendera slaakt een bedroefde, teleurgestelde zucht. Net zoals ze de afgelopen drie maanden al zo vaak heeft gedaan. ‘De oorlog is voorbij,’ zegt ze tegen me, niet voor de eerste keer en waarschijnlijk ook niet voor het laatst. ‘Onze mensen hebben al te lang in staat van oorlog geleefd – ze hebben een vreedzame leider nodig, geen strijder als koningin.’

Met mijn verstand kan ik daar wel bij. Maar mijn hart zegt iets anders.

‘Je hebt gelijk, hertogin,’ lieg ik. Als ik te veel tegen haar inga, zal ik dezelfde uitdrukking op haar gezicht zien die ik honderden keren heb gezien toen ik opgroeide – angst om te falen. Net als bij Theron met zijn littekens en ook bij Nessa worden haar ogen leeg en glazig als ik haar ongemerkt observeer terwijl ze denkt dat niemand op haar let. En als ze in haar slaap wordt geteisterd door nachtmerries huilt ze zo hard dat mijn hart breekt.

Zolang niemand over het verleden of iets naars begint, gaat het goed met ons.

‘Kom mee.’ Dendera klapt in haar handen, als vanouds weer alles regelend. ‘We hebben al veel te veel tijd verdaan.’